GRUNDLÄGGANDE MENTALISERINGSÖVNINGAR

”Vad tittar mina ögon på?” och *”Dina tankar – Mina tankar”*

De här övningarna passar bra för barn i skolålder (6 år och uppåt) med autism och begåvning inom standardspannet eller möjligtvis lindrig intellektuell funktionsnedsättning (för medelsvår eller svår IF blir övningarna alltför abstrakta). De syftar till att medvetandegöra barnet om betydelsen av blickriktning och hur man tolkar denna, samt om skillnaden mellan barnets tankar (som finns i barnets huvud) och andras tankar (som finns i andras huvuden). Målet är inte att få barnet att ge ögonkontakt så som neurotypiska personer i omgivningen väntar sig den, utan att grundmura en förståelse hos barnet kring *varför* det kan vara nyttigt att observera vad andra tittar på. Utifrån detta kan barnet själv avgöra om/när hen vill ge ögonkontakt och inte. Det är lämpligt att börja med blickriktningsövningarna (*”Vad tittar mina ögon på?”*) och sedan arbeta vidare med konceptet *Dina tankar – Mina tankar*. Det är viktigt att man sitter i närheten av en **whiteboard** (eller har ett större **papper** tillgängligt) eftersom **ritprat** är en viktig del av övningarna.

”Vad tittar mina ögon på?” + ”Vad tänker jag på då?”

Även barn med autism som redan ger uppmärksam ögonkontakt kan ha svårt att tolka vad andra tittar på när man gräver djupare i deras pragmatiska förmågor. Att kunna tolka blickriktning hos andra är viktigt eftersom **det man tittar på** ofta är kopplat till **det man tänker på**, och personer med autism har (åtminstone i någon grad eller mer komplexa sociala situationer) svårt att nyttja kontextuella ledtrådar till att sätta sig in i andras tankar.

Jag har arbetat med barn med autism som – trots god begåvning – inte kunnat tolka blickriktning i relativt enkla övningar. Ibland kan de gissa att jag istället tittar på helt andra saker i rummet – saker som *de* ser, inte sådant som jag ser – eller saker som de själva tycker är intressanta. Det kan också vara utmanande att förstå att de ibland måste vända sig om för att följa min blickriktning och se det jag ser (=dela mitt perspektiv) när jag tittar på saker som är bakom dem. Vid sådana tillfällen brukar jag ta kort med mobilen och visa dem vad jag ser, vilket då väldigt tydligt skiljer sig från vad de ser.

Oavsett hur det yttrar sig så är svårigheterna ett tecken på att de inte riktigt har förstått funktionen med blickriktning och ögonkontakt. De kanske har lärt sig att titta på andras ansikten/ögon för att de har blivit uppmanade att göra det, men de har inte fullt insett syftet med det och vad det har för nytta i kommunikationen. Då kan man diskutera och ritprata kring detta, eftersom det är grundläggande för att sedan kunna förstå att andra inte vet det jag vet, vet mina tankar eller har sett det jag har sett (om inte jag **berättar** det för dem, vilket kommer i nästa övning: *Dina tankar – Mina tankar*). Blickriktningsövningarna går till så här:

1. Rita upp två figurer på tavlan och prata om att det är ni. Berätta för barnet att du ska titta på olika saker i rummet och att hen ska försöka se vad dina ögon tittar på. (För det är ju ordagrant detta du vill att barnet ska göra)

Från: https://www.skolmagi.nu/store/logopediskan/
@Logopediskan på Instagram

Ha vissa saker framme som du förberett dig för att prata om. Gå från objekt som finns nära och mellan er (enklast) till föremål som är lite längre bort (gärna sådant ni båda ser i ögonvrån), till föremål som finns bakom barnet (svårast). Föremål som jag brukar använda är t.ex.:

Nära/mellan er/på bordet
Frukt (eller annat ätbart).
Nåt drickbart (t.ex. vattenglas, kaffekopp).

På avstånd, i ögonvrån
Servett (om du ätit av frukten/det ätbara).
Suketter/mjölkpaket/annat att ha i det drickbara.
Halsduk/filt (om det är kallt).
Fläkt (om det är varmt).
Sittdyna (om ni sitter på hårda stolar).

Bakom barnet
Halsduk/filt (om det är kallt).
Sittdyna (om ni sitter på hårda stolar).
Tavelpenna (annan färg än den som använts hittills).
Tavelsudd.
Väggklocka (om ni snart ska avsluta besök/aktivitet/uppgift).

2. Säg till barnet: *”OK, nu kommer jag att blunda i tre sekunder och sedan kommer jag att titta på nåt i rummet. Och du ska försöka klura ut vad mina ögon tittar på. Är du redo?”* Blunda. *”Ett… två… tre… Vad tittar mina ögon på nu?”*

Längre fram kan man byta frågeformulering till *”Vad tittar jag på nu?”* om barnet förstått övningen. Om barnet inte kan tolka blickriktningen så berättar du vad du tittar på (rikta gärna blicken dit igen medan du förklarar). Sedan ritpratar du på tavlan. Exempelvis: ”*Jag **tittade** på äpplet. Det betyder att jag **tänkte** på äpplet.*” Rita in äpplet i blickfånget och rita en tankebubbla med äpplet i. ”*För det man tittar på är ofta samma sak som det man tänker på. Ser du?*” (Skriv upp regeln på tavlan om barnet knäckt läskoden. Som med alla regler finns det såklart undantag, men det går man inte igenom nu.)

3. Gör om övningen med olika föremål tills barnet visar förståelse för den och kan svara adekvat på vad dina ögon tittar på. Sudda ut det förra föremålet innan du frågar om nästa. Efter att du ritat in det nya som du tittat på (t.ex. ett vattenglas) i blickfånget, så kan du prova att föra in frågan ”*Vad tänker jag på då?*”, för att se om barnet har snappat upp att du nu tänker på det nya föremålet (vattenglaset). Alltså: *”Vad tittar mina ögon på nu?” – ”Bra! Jag **tittar** på vattenglaset.”* Rita in det i blickfånget och peka sedan på den tomma tankebubblan. *”Vad **tänker** jag på då?”*

Från: https://www.skolmagi.nu/store/logopediskan/
@Logopediskan på Instagram

Om barnet inte kan svara eller svarar fel – kanske säger något som hen själv gillar att prata om – så säger du *”Aha, nej, jag tänker inte på X. Det finns **inte** i mina tankar.”* (Du kan t.o.m. rita in detta i tankebubblan med ett kryss över) *”Jag tittar på vattenglaset. Ser du?”* Titta på föremålet igen, betona blickriktningen genom att teckna *titta*-tecknet och dra fingrarna från dina ögon till föremålet. *”Jag **tittar** på vattenglaset.”* Rita in det i blickfånget *”Det betyder att jag **tänker** på vattenglaset.”* Rita in vattenglaset i tankebubblan. *”För det man **tittar på** är ofta samma sak som det man **tänker på**. Så vattenglaset finns i mina tankar nu.”* Peka på tankebubblan och visa att den leder till din figurs huvud. Peka/knacka på figurens panna och gör sedan likadant på din egen panna. *”Det finns här inne, i **mina tankar**.”*

4. Under övningens gång ser du till att vid något tillfälle **titta på barnet** istället för på föremål i rummet. Detta för att få en ingång till att prata om att: *”Jag tittar på dig, ja! Det betyder att jag tänker på dig.”* Rita in detta i blickfång och tankebubbla. *”När man jobbar med nån, eller leker med nån, eller pratar med nån, så måste man ju tänka på den personen. Eller hur? Annars är det ju som att man jobbar eller leker eller pratar ensam/själv istället. När man vill vara med andra, så måste man tänka på andra. När jag är med dig så finns du i mina tankar.”* Rita in hens figur i dina tankar – detta brukar vara ganska kul. *”Så nu tittar jag på dig. Varför gör jag det?”* Invänta svar, betona (på ett lättsamt, icke-mästrande sätt) att du tittar på hen för att visa att du tänker på hen när ni är tillsammans. Tänk vad knasigt det hade varit om du bara satt och tänkte på massa andra saker när hen kommer till dig! (Här kan man se om barnet tycker det är knasigt/kul/anmärkningsvärt om du t.ex. vänder dig bort och pratar till väggen istället för att titta på hen när ni samtalar. Om barnet inte reagerar på detta alls så tyder det ju på att hen inte har rimliga förväntningar på hur andra ska bemöta en i samtal/kommunikation.)

Den här övningen bäddar för att du under framtida kontakter ska kunna ge mjuka tankeställare till barnet om att rikta sin uppmärksamhet mot dig när ni träffas/pratar eller om barnets uppmärksamhet glider iväg åt ett annat håll än där den behöver vara riktad för stunden.

Exempel:
Jag (Jenny) säger: *”Nu ser jag att du tänker på dinosaurien.”* Avvakta och se om barnets egna pragmatiska förmåga sätts i arbete. Hen kanske själv förmår dra slutsatsen att *Aha, nu vill Jenny att jag tittar + tänker på henne*... Eller så förtydligar man: *”Nu ser jag att du tänker på dinosaurien, för du tittar på dinosaurien. Men nu ska vi ju jobba tillsammans. Då kan du inte tänka på dinosaurien hela tiden. Det blir knasigt! När vi jobbar tillsammans så behöver du ju tänka på mig.”*

Eventuellt kan man lägga till att *när du tittar på mig, så vet jag att du tänker på mig*. Men detta får man göra en avvägning kring utifrån situation och person – alla barn med autism klarar inte av att möta upp kravet som direkt ögonkontakt innebär. Då ska man inte tvinga

fram det. Om funktionell ögonkontakt inte är ett rimligt mål så kan man istället använda *Tänker på – Tittar på* som en motivering/förklaring till varför man tar bort vissa föremål ibland, t.ex. när ett barn har svårt att lyssna på det man säger eftersom de är helt upptagna med ett föremål. Då kan man förklara – som i exemplet ovan – att just nu ska vi inte tänka på t.ex. dinosaurien utan vi ska tänka på X (spelet/materialet/annat som ni ska göra något med där och då). Om det är svårt att skiljas från föremålet ifråga så kan det underlätta om man ritar in föremålet i barnets schema och visar att hen får tillbaka det sedan när man jobbat färdigt med X.

5. Om barnet visar god förståelse för *Tittar på – Tänker på* i övningarna så kan man också införa en gissningsaspekt. Detta kan man göra relativt tidigt, bara barnet förstått blickriktningskonceptet. Då använder man det man sett (/vet) och försöker klura ut bakomliggande motiv. Man rör sig med andra ord från konkret objekt (nåt man sett = vet) till ett abstrakt koncept (nåt man tror/gissar utifrån det man sett/vet) som kräver att man använder sin föreställningsförmåga för att lista ut vad den andre tänker. Då lägger man till frågan: *"**Varför** tror du jag tänker på X?"* efter de tidigare frågorna.

Exempel:
"Vad tittar jag (/mina ögon) på nu?" – "Ja, precis! Jag tittar på vattenglaset." Rita in det i blickfånget. *"Vad tänker jag på då?" – "Precis. Jag tänker på vattenglaset."* Rita in det i tankebubblan. *"**Varför** tror du jag tänker på vattenglaset?"* Här eftersöker du en kontextuellt lämplig gissning, i det här fallet att du är törstig. *"Jag tänker på vattenglaset eftersom jag är törstig."* Ta en klunk vatten för att visa att du är törstig. Ritprata kring att barnet inte vet säkert varför jag tittar på vattenglaset, men hen kan gissa genom att tänka smart och använda ledtrådar som hen ser/vet. Samma upplägg kan användas till att analysera många andra situationer också: *Vad ser du? + Vad vet du (sedan innan)? = Gör en smart gissning!*

Andra exempel på *Varför*-motiveringar kan vara:
Du tänker på äpplet (/det ätbara) eftersom du är hungrig. Ta ett bett för att visa det.
Du tänker på kaffet (/det drickbara) eftersom du är törstig. Ta en klunk för att visa det.
Du tänker på suketten/mjölken eftersom du vill ha det i ditt kaffe. Hämta det för att visa det.
Du tänker på servetten eftersom du behöver torka händerna (efter att du ätit det ätbara). Hämta en servett för att visa det.
Du tänker på halsduken/filten eftersom du fryser (/det är kallt). Hämta och svep den om dig för att visa det.
Du tänker på fläkten eftersom det är varmt (/du svettas). Gå och sätt på den för att visa det.
Du tänker på sittdynan eftersom stolen är obekväm/hård. Hämta sittdynan och lägg den på din stol för att visa det.
Du tänker på tavelpennan eftersom du vill ha den att rita/skriva med. Hämta den för att visa det och använd den sedan i ritpratet.
Du tänker på tavelsudden eftersom du behöver sudda ut nåt med den. Hämta den för att visa det och använd den sedan på tavlan.

Från: https://www.skolmagi.nu/store/logopediskan/
@Logopediskan på Instagram

Du tänker på (vägg)klockan eftersom tiden snart är slut. Avsluta besöket/uppgiften/ aktiviteten för att visa det.

Man kan även bolla över övningen till barnet om man vill, så att de får prova att titta och tänka på föremål i rummet också. Frågeföljden är oavsett:

”Vad tittar jag (/mina ögon) på?”
”Vad tänker jag på då?”
”Varför tror du jag tänker på X?”

6. Avsluta alltid blickriktningsövningarna genom att titta på **klockan** – gärna en väggklocka eller flyttbar klocka som placerats bakom barnet, eftersom denna mer utmanande uppgift passar bra mot slutet av ett övningspass. Om barnet klarar av att se vad du tittar på och drar den adekvata slutsatsen att det också är det du tänker på så kan du fråga: *”Varför tror du att jag tittar på klockan?” – ”Jo, det är för att jag tänker på tiden. Tiden är slut nu. Bra jobbat! Nu är det slut för idag / Nu avslutar vi och säger hej då / Nu ska du gå vidare till…”* (Berätta vad barnet ska göra sedan)

Generalisering
Även om barnet lär sig dessa övningar snabbt så är det viktigt att tänka på att uppmärksammande och tolkning av blickriktning fortfarande inte är lika träffsäkert eller automatiserat hos barn med autism som hos neurotypiska barn. Barnet kommer fortfarande behöva mycket guidning i detta om hen ska ha möjlighet att generalisera sin nya kunskap till andra sammanhang. Vuxna i olika situationer/miljöer kan därför med fördel låna språkbruket/ fraserna som används i blickriktningsövningarna för att hjälpa till att rikta barnets uppmärksamhet mot olika saker som händer i omgivningen och analysera dem.

Var observant på om barnet använder något av ”tänket” som ni arbetat med utanför själva träningssituationen. Ett fint exempel på generalisering som jag sett är t.ex. att ett barn pockat på uppmärksamhet från en elevassistent, som dröjer sig kvar vid sin mobiltelefon lite för länge. ”Nu tänker du inte på mig!” utbrister barnet frustrerat, som helt korrekt drar slutsatsen att assistenten tittar på och tänker på sin mobil istället för på hen. Tidigare hade barnet kanske slagit/knuffat till assistenten i frustration istället, men nu kan hen använda tankemodellen som vi arbetat med för att klura ut på vad som är fel i situationen och själv uttrycka detta på ett situationsadekvat sätt (vilket också får assistenten att agera mer situationsadekvat).

Mina tankar – Dina tankar

En grundläggande förmåga för att kunna resonera kring människors/karaktärers olika perspektiv i samtal, konflikter, böcker, skoluppgifter m.m. är att förstå skillnaden mellan *Mina tankar – Dina tankar*. Det innebär att kunna reflektera kring vad jag vet och vad samtalspartnern vet, samt att veta att man behöver dela med sig av sina tankar till andra (=berätta) för att de ska veta samma saker som en själv.

Ett sätt att arbeta med detta på kan vara att ritprata i Beskriva-Gissa-övningar för att tydliggöra vem som *sett* vad, vem som *vet* vad och hur det jag vet ska komma in i ”Dina tankar” (=man berättar det för den andre!). För detta brukar jag använda antingen kort på vanliga föremål (från t.ex. Aliasspel) som dras ur hög eller små djurfigurer (t.ex. Animal Counters Design) som tas upp ur burk och göms för medspelaren. Det är alltid den vuxne som börjar, för att modellera hur övningen går till.

1. Rita upp era figurer med tankebubblor på tavlan och rita kortet (eller burken med djur) mellan er. Ta upp ett ”hemligt” kort, som inte ska visas för medspelaren. Om barnet säger vilket kort hen har när det blir deras tur så kan du antingen ignorera det och efterfråga fler ledtrådar om kortet, eller så pratar ni om att man inte får ”säga vad det heter” utan bara ge ledtrådar och så får de ta upp ett kort till. Efter att du tittat på kortet – tydligt! – så frågar du barnet: *”Vem har **sett** kortet – du eller jag?”*

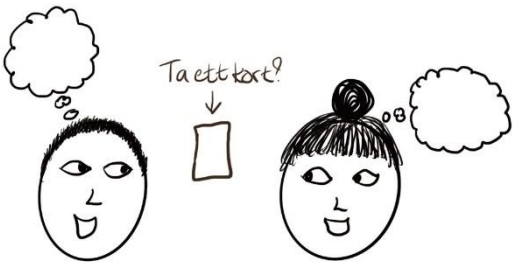

Antingen svarar barnet rätt med en gång eller så berättar du för barnet att det är du som ser kortet (håll upp det och titta övertydligt på det). Oavsett så ritar du blickriktningen för att visa att du (din figur) har sett kortet. Sedan frågar du barnet: *”Har du (/dina ögon) sett kortet?” – ”Nej, precis. Du (/dina ögon) har inte sett kortet. Då gör vi ett kryss här för att visa att du inte har sett kortet.”* Rita ett kryss mellan barnets ögon och kortet på tavlan.

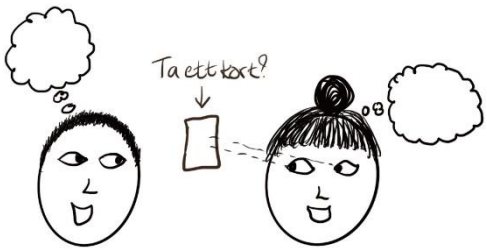

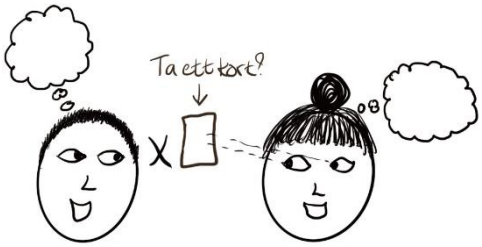

Från: https://www.skolmagi.nu/store/logopediskan/
@Logopediskan på Instagram

2. Nu frågar du barnet: *”Vem vet vilket kortet är – du eller jag?”* (Alt. ”Vem vet vad som finns på kortet?” / ”Vem vet vilket djuret är?”). Antingen svarar barnet rätt på detta med en gång eller så berättar du för barnet att det är du som vet vilket kortet är. *”**Jag** har **sett** kortet, så **jag vet** vilket kortet är. Det finns i **mina tankar**.”* Rita in kortet i din tankebubbla. *”Men du vet inte vilket kortet är, för du har **inte** sett det, eller hur?”* Peka på barnets tomma tankebubbla och på krysset medan du förklarar. Eventuellt kan du rita in ett frågetecken i barnets tankebubbla för att betona att hen inte vet, om barnet läser och känner igen den symbolen.

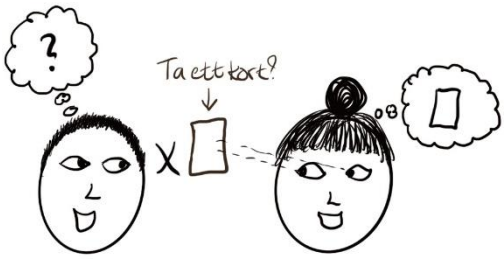

3. Nu frågar du barnet: *”Hur ska **du** få veta vilket kortet är då?” – ”Jo, jag måste **berätta** för dig om kortet, så att du får veta vad jag vet. Det som finns i **mina tankar** måste komma in i **dina tankar**, så att vi vet samma sak.”* Rita en pratbubbla som visar att du berättar om kortet och gör en pil till barnets tankebubbla, där du nu också ritar in kortet, så att det syns att det finns i bådas tankar.

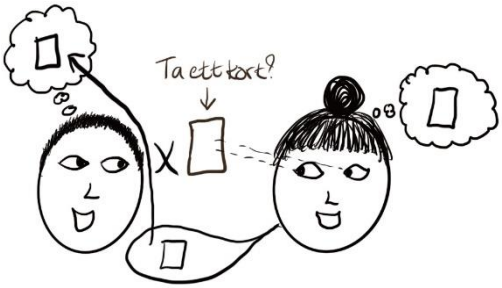

Sedan säger du: *”OK, nu ska jag berätta för dig om kortet, så att du kan gissa vilket kort jag har….”* Och så ger du ledtrådar om kortet tills barnet gissar rätt. Om barnet läser skulle du kunna skriva in ledtrådar som du ger i barnets tankebubbla och prata om att *”Nu vet du att det är ett **fordon**. Som man **flyger** med. Som är **stort** och har **vingar** och **motorer**. För det har jag ju berättat för dig.”*

4. Sedan är det barnets tur att ta ett kort och beskriva det för dig. När hen har tittat på kortet ställer du samma frågor som du redan modellerat:

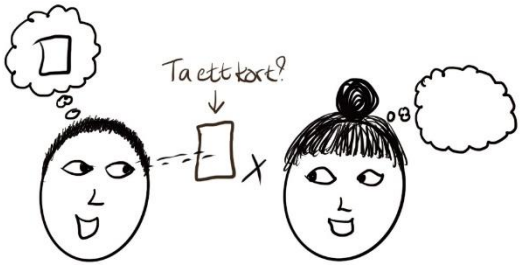

”Vem har sett kortet – du eller jag?”
*”Precis! Det är **du** som har sett kortet. Då ritar vi in det. Har jag sett kortet? Nej. Då sätter vi ett kryss här, för att visa att jag **inte** har sett kortet.”*

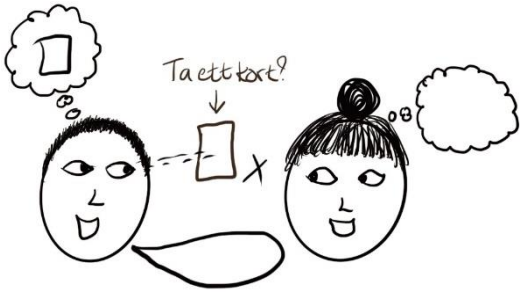

”Vem vet vilket kortet är – du eller jag?”
*”Precis! **Du** vet kortet, för du har **sett** det. Det finns i **dina tankar**. Vet **jag** vilket kortet är? Nej. Varför vet jag inte kortet? Precis; för att jag **inte har sett** det. Vad måste du göra då? **Berätta** för mig om kortet, eller hur? Så att jag får veta saker om det, som kommer in i **mina tankar**. När*

jag vet saker om kortet så kan jag försöka gissa vilket kort du har!"

Och så fortsätter man övningen och ritpratet på samma sätt medan turen går fram och tillbaka mellan er.

5. När barnet börjar svara rätt mer konsekvent på frågorna ovan så inför du ett moment till när ni tagit upp ett kort och tittat på det. Du lägger till följande:

Om det är din tur att ha ett kort:
*"**Var** finns **mina tankar** någonstans?"* Låt barnet fundera och visa sedan att din figurs tankebubbla går in i huvudet. Knacka/peka på ditt eget huvud och säg: *"De finns här inne. I mitt huvud. Kan du se dem?" – "Nej, det kan du ju inte, för de är **osynliga**. Du kan inte se mina tankar, så därför måste jag **berätta** för dig om dem. Annars vet du inte vad jag vet, eller vad som finns i mina tankar. Ska jag berätta för dig om mitt kort? Är du redo?"*

Om det är barnets tur att ha ett kort:
*"**Var** finns **dina tankar** någonstans? De finns här inne."* Peka/nudda/knacka på barnets panna om de inte vet svaret. *"Kan jag se dem? Nej, det kan jag ju inte. De är **osynliga**. Vad måste du göra då, för att jag ska få veta det du vet? Ja, just det, **berätta**…!"*

Så här går övningen vidare tills ni avslutar den, med samma/liknande frågeordning hela tiden. Dock kan man prova att korta av, slänga om eller uttrycka frågorna med lite olika formuleringar efter ett tag, för att se om barnet förstår instruktionerna eller är helt beroende av konsekvent ordning för att veta vad de ska göra. Men den ursprungliga frågeordningen är:

"Vem har sett kortet – du eller jag?"
"Vem vet vilket kortet är – du eller jag?"
"Var finns mina/dina tankar någonstans?"
"Vad måste du göra då, för att jag ska få veta det du vet? Berätta..!"

6. Man kan också arbeta med det här konceptet på mer avancerad nivå, där man rör sig **bakåt i tid** och reflekterar över vad barnet vet och vad andra vet, knutet till vilka som var med när något hände. Detta är en stor utmaning för många barn och inte ett rimligt mål för alla. Men om man tror att barnet kan arbeta med detta är det något som man gärna får göra återkommande i vardagen, om och när det är möjligt. Utgå isåfall från frågan *"Vem vet vad du …* (gjorde) *i …* (när)*?"* och ritprata kring vilka som var med, vilka som såg, vilka som inte vet eftersom de inte varit med och inte sett/hört.

Från: https://www.skolmagi.nu/store/logopediskan/
@Logopediskan på Instagram

Exempel:
”Vem vet vad du åt till frukost imorse?” (Kanske föräldrarna, syskonen)
*”Vet jag (Jenny) det? Nej, för jag var inte med. Jag såg inte när du åt frukost. Om jag **inte såg** det och du **inte berättat** om det, så finns det **inte** i **mina tankar**. **Du vet** vad du åt till frukost, men **jag vet inte** det…”*

Man kan också arbeta med ”*Vet jag vad du….*”-frågor med liknande syfte, där barnet får reflektera över vad du vet om hen. Dessa kan också vändas till ”*Vet du vad jag…*”-frågor.

Exempel:
”Vet jag vad du har för kläder på dig?” (Ja, det vet jag, för jag kan **se** dem.)
”Vet jag vad du tycker om ormar?” (Nej, om jag **inte har sett** dig med ormar och du **inte har berättat** för mig vad du tycker om ormar, så kan jag inte veta det)
”Vet jag vad du har för leksaker hemma?” (Nej, för jag har **inte sett** dina leksaker hemma och du har **inte berättat** för mig om dem)
”Vet jag vad du gillar att äta?” (Ja, för du har **berättat** för mig att du gillar pizza och hamburgare, så jag vet lite om vad du tycker om att äta.)

Generalisering
Det här konceptet – att prata/ritprata om vem som vet vad – är något som sedan kan nyttjas återkommande i situationer i vardagen. Om man har ett konsekvent språkbruk och använder ord som barnet nu känner igen (t.ex. ”mina tankar”, ”dina tankar”) så kan det underlätta när man förklarar och diskuterar saker med barnet, inte bara i sociala situationer utan också i exempelvis lektionssammanhang eller läsförståelseövningar. Tänka vilka höga krav det ställs på mentaliseringsförmåga bara i barnböcker! Där behöver man ofta kunna tolka och hålla flera personers/karaktärers perspektiv i minne för att kunna förstå berättelsen rätt.

Ritprat eller annat visuellt stöd kan vara helt avgörande för att barn med autism ska ha en chans att tolka böcker/berättelser/skoluppgifter/samtal rätt. Ta till exempel Julia Donaldson’s bok ”Gruffalon”, som innehåller flera olika karaktärer som alla har olika motiv och tror olika saker. Vad vet till exempel musen (=att alla djuren i skogen tror på att Gruffalon finns och att de är rädda för honom)? Vad vet Gruffalon (=att musen sagt att alla djuren är rädda för musen)? Vad vet de andra djuren i skogen (=att musen pratat om Gruffalon, som låter jätteläskig)? Vem blir de andra djuren egentligen rädda för när musen och Gruffalon kommer till dem? Vad tror Gruffalon? Vad tror musen? Vad vet de och vad vet de inte, beroende på om de varit med och inte i olika situationer…? Komplext, minst sagt!

Litteraturtips
Har man inget emot att läsa/lyssna på engelska så finns det mer bra information, böcker och videoklipp om autism och social kognition på www.socialthinking.com